

## PSAL SE ROK 1968 - II.

Čtvrtek, 12. června 2008

Tehdy jsme měli přes rok starou dceru, bydleli jsme s manželem na hájence v západních Čechách, a jak je z hájenky vidět, můj muž byl lesní technik a nimrod. To ráno 21. srpna jsem jako vždy vstávala v půl ráno, jako první z rodiny, abych připravila snídani a svačiny pro nás oba a pak budila rodinné příslušníky.

Tehdy se dělalo od ústí, po cestě do práce jsem medovala holku paní na hlídání. Vždycky, když jsem se rozespala dopotácela do kuchyně, první co bylo, pustila jsem rádio a dala se do práce. Jenže ten den normálně naladěná stanice nevysílala v tu chvíli nic jiného než znělku, takové to blm blm, ze Smetanovy Vltavy. Když se mi to nezdálo, začala jsem hledat něco jiného, ale ani tam žádný úspěch. Po chvíli se ozval z rádia hlas, který smutně hlásal obsazení Československa vojsky varšavské smlouvy. Zkoprněla jsem, a první co bylo, letěla do ložnice a vzbudila muže, probouha vstávej, obsadili nás Rusáci, hlásí to v rádiu, nebo mám halucinace. Vskočil jako fretka a jsme seděli u rádia oba, když se zpráva opakovala, najednou můj vždy klidný a vyrovnaný muž vyletěl z kuchyně do komory s svými mysliveckými arzenály (brokovnicí a kulobrok) a jal se s nadávkami a slzami v očích ládovat do tašky náboje druhu a z obalů vyndávat zbraně, s poznámkou, to si nenecháme líbit, bude válka. V tu ránu mě polilo horko a matka a manželka zvířela nad vlastenkou, a zbraně zůstaly tam kde byly uloženy. Netrvalo dlouho a všechny lesy v okolí byly obsazeny spojeneckými vojsky, je to kousek od západní hranice a dál do vnitrozemí - demarkační čára v Rokycanech. Na výzvy z rozhlasu jsme na hospodářství Státních statků (pracovala jsem tam jako účetní), naskákali na traktory a spolu s cestáři začali odstraňovat smrové značky a označení vesnic, abychom vojáky ztížili orientaci. Nebylo to nic radostného, když kolem dvora projížděly nákladní auta a transportéry s namířenými zbraněmi na nás, ani jsme se nepohnuli, jen jsme zírali a vzteky brečeli. Po několika dnech se vrátil manžel z práce a byl na mrtvici. Ti vojáci vůbec nevzdali kde jsou, přemijeli nás osvobodit, protože nás prý napadli západní imperialisté. Tehdy všichni dolovali ruštinu, aby se domluvili a uvedli věci na pravou míru. Zpočátku obyčejní vojáci mohli s lesníky mluvit, jenže později už to měli zakázané, to už vzdali - jenže rozkaz je rozkaz. Nefungovalo jim zásobní kluci měli hlad a žízeň, pili vodu z potoka a lovili v lese zvířata. Naše místo bylo posádkové místo, když ka Rusové obsadit, v oknech byly pytle s pískem a ozbrojení vojáci, ale to netrvalo dlouho a všechno se zase dostalo do normálu a velice rychle zase ze západní hranice zmizeli. Je to už víc jak 40 let, ale dodneška si pamatuju, jaká to byla muka vyviklat a porazit rozcestníky a označení vesnic; pak ale přemijeli cestáři na kozím dechu vytáhli klíče a cedule bez nejméně námahy odřoubovali a naložili je nám na valník. Zdena P.